Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCII Ч. 178. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 18-го ВЕРЕСНЯ 1985 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, SEPTEMBER 18, 1985 No. 178. VOL. XCII

УНС МАЄ НОВОГО КООРДИНАТОРА БРАТСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТИ

Джерзі Сити, Н.Дж. — З Головної Канцелярії УНСоюзу інформують, що від 1-го вересня цього року Головний Екзекутивний Комітет прийняв на становище координатора братської діяльности Маріяну Сакалош з Ню Йорку.

З уваги на останні спроби федерального уряду оподатковувати братські установи, такі як УНСоюз, посилення братської діяльности Відділами і Округами є конечним, щоб у майбутньому запобігти таким спробам. До минулого року в УНСоюзі становище координатора братської діяльности займала Марта Кордуба.

М. Сакалош

Маріяна Сакалош народилася в Савт Бенді, Індіяна, в родині св. п. Михайла і Марії з дому Токар, які прибули до ЗСА в 1950 році. Її батько родом з Ужгороду, а матір з Харкова. У Маріяни є старша сестра Оксана.

Після закінчення початкової і середньої освіти в Савт Бенді, де батьки Маріяни були остоєю тамошньої маленької громади, родина Сакалош переїхала до Ню Йорку, де Маріяна здобула вищу освіту в ділянці біохемії в Нюйоркському університеті. Після здобуття диплому бакалавра, Маріяна здобула ще додатково після дворічних студій сертифікат в ділянці компюторського програмування. Маріяна володіє плинно українською і англійською мовами. На університеті студії отримала ряд стипендій.

В наступних десятках роках Маріяна займала різні технічні та адміністративні становища, але завжди цікавилася життям української громади, будучи вихованою в сильно українському дусі. Коли вона довідалася про можливість праці в УНСоюзі, „зов крови", за її словами, спонукав її поцікавитися працею координатора братської діяльности, а Екзекутива УНСоюзу рішила дати нагоду цій молодій жінці проявитися в тій важливій ділянці многогранної активности УНСоюзу.

Покищо Маріяна обзнайомлюється із структурою, працею та цілями УНСоюзу як громадської установи, накреслює деякі пляни діяльности та нав'язує контакти з секретарями, організаторами та іншими союзовими активістами. Незабаром вона комунікуватиметься з відділовими секретарями, яких Екзекутива, проголошуючи це призначення, закликає тісно співпрацювати з Маріяною та контактуватися з нею в процесі плянування братської діяльности.

ХОР „ЧАЙКА" І АНСАМБЛЬ „ВЕСЕЛКА" Є ВЖЕ В ДОРОЗІ ДО ЗСА

Джерзі Сити, Н. Дж. — Хор „Чайка" з Мельборну і танцювальний ансамбль „Веселка" із Сіднею є вже в дорозі до Лос Анджелесу, згідно з телефонічними інформаціями управи хору.

Як відомо, хор і ансамбль прилітають до Лос Анджелесу з Австралії в середу, 18-го вересня, а свій перший концерт дадуть в Едмонтоні, Альта, вже в п'ятницю, 20-го вересня.

Всупереч ранішим інформаціям, хорові акомпаньюватиме Галя Кривенко, але з уваги на захворіння в останній хвилині солістка хору і дружина його диригента Галина Корінь не візьме участи в турне.

Минулої неділі, як інформує управа хору, в Мельборні громада вирядила хор в дорогу, а обидва парохи поблагословили ансамблі та побажали їм успішного турне. Раніше відбулася остання проба перед вилетом.

Після концерту в Едмонтоні ансамблі виступлять ще в 11-ох містах ЗСА і Канади, закінчуючи це турне концертом в Лос Анджелесі в неділю, 13-го жовтня.

Появиться плита хору „Чайка"

Монтреаль, Кве. — Як інформує фірма „Євшан", що її очолює Богдан Тимець, незабаром появиться платівка хору „Чайка" з Австралії, який приїжджає на турне по Америці і Канаді під егідою Українського Народного Союзу.

Платівку, в ціні 10 дол., можна буде закупити під час концертів цього хору і танцювального ансамблю „Веселка", як теж буде вона в розпродажу в українських крамницях. Її можна теж замовити у фірмі „Євшан" під адресою: Yevshan Communications, Inc., Box 125 Station St. Michel, Montreal, Que., Canada H2A 3L9.

Чистий прихід з продажу платівки призначений на покриття коштів переїзду хору „Чайка" і ансамблю „Веселка".

Союзянки влаштовують зустріч в Пармі

Парма, Огайо. — Союз Українок Америки, Округа Огайо, влаштовує в днях 12-го і 13-го жовтня ц.р. зустріч у домівках Астродому св. Йосафата в Пармі.

В суботу, 12-го жовтня, від год. 3-ої буде влаштована виставка книжок для дітей і картин Ярослави Сурмач-Міллс та Марії Трач-Голядик, ляльковий театр 8-го Відділу СУА у двох мовах, гри і забави. Для дорослих — історія СУА в прозірках з розповіддю Марти Данилюк, організаційної референтки СУА.

В неділю, 13-го жовтня, від год. 2-ої, продовження виставки книжок і картин, повторення історії СУА в прозірках, як також слово М. Данилюк про організацію і працю СУА, перекуска та весела програма з участю Ірини Дубас.

В Нюарку влаштовують ліцитацію на фонд школи

Нюарк, Н.Дж. (О. Юрчук). — В суботу, 28-го вересня ц.р., Кружок Матерей при українській католицькій школі св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н.Дж. влаштовує тут першу ліцитацію послуг і товару.

Ця імпреза на зібрання фондів на школу відбудеться у формі товариського вечора, під час якого авкціонер ставитиме на продаж різнородні даровані послуги та товар, вироби ручних робіт, виготовлення тестаментів, водопровідні направи, пильнування дітей, торти, палеонтологічна прогулька в терен, повне фізичне бадання в лікаря, обіди в ресторанах, відео-фільм весілля, христин, Першого св. Причастя тощо, лекції роблення ґерданів, повне налагодження авта, допоміжні лекції з предметів, дитяча вишивана сорочка і т.д. Є понад 100 послуг на списку.

Ліцитація відбудеться о год. 7:30 вечора в руханковій залі школи св. Івана Хрестителя, при 762 Сендфорд авеню в Нюарку. Вступ — 3 дол., який включає перекуску.

Весь дохід з ліцитації призначений на потреби школи і кожний закуп буде звільнений від податку.

Випробування протисателітної зброї пройшло успішно

Вашінгтон. — У п'ятницю, 13-го вересня, ЗСА успішно випробували протисателітну зброю. „Це був бездоганний вистріл", — сказав журналістам на пресовій конференції у Пентаґоні генерал-лейтенант військово-повітряних сил Бернард Рендолф. Він відмовився вдаватися в подробиці проведеного випробування, сказавши, що воно було секретним.

Речник Пентаґону Фред Гофман сказав, що секретар Департаменту оборони Каспар Вайнберґер „захоплений експериментом". Ф. Гофман навів слова К. Вайнберґера: „Це колосальний крок вперед". „Секретар Департаменту оборони сказав мені, — продовжував Гофман, — що друге випробування відбудеться на протязі найближчих місяців". Але генерал Б. Рендолф сказав, що не знає, чи відбудеться друге випробування до листопадової зустрічі президента Роналда Реґена з генеральним секретарем ЦК КПСС Міхаїлом Горбачовим чи вже після цієї зустрічі.

Випробування протисателітної зброї відбулося не зважаючи на протести Совєтського Союзу. У п'ятницю рано, перед випробуванням, речник Білого Дому Леррі Спікс сказав: „Ми не скасуємо випробування. Ми продовжимо обговорювати з Совєтським Союзом угоду про обмеження або заборону протисателітної зброї. Але ми не маємо наміру ризикувати безпекою своєї країни... Ми вважаємо, що випробування протисателітної зброї може примусити Совєтський Союз більш конструктивно провадити переговори з усіх питань роззброєння".

Проти випробування протисателітної зброї протестував не лише Совєтський Союз. Випробування намагалися бльокувати ліберали в Конґресі. Напередодні випробування сенатор-демократ Джан Керрі запропонував резолюцію про скасування випробування протиракетної зброї. Проти пропозиції Дж. Керрі голосували 62 сенатори, 34 подтримали його.

Крім того, у четвер, 12-го вересня, 98 членів Палати Репрезентантів підписали підготований демократом Джозефом Мовклі лист президентові Р. Реґенові, в якому просили його „зупинити випробування".

Випробувана у п'ятницю протисателітна зброя була створена ще в 1978 році. Але її випробуванню перешкоджали всякі „миротворці". А за цей час Совєтський Союз продовжував удосконалювати свою протисателітну зброю.

ПРЕДСТАВНИКИ МЕНОР КОЛЕДЖУ ВІДВІДАЛИ УНСОЮЗ І „СВОБОДУ"

Джерзі Сити, Н.Дж. — Як уже інформовано раніше, в Менор Джуніор коледжі в Дженкінтавні, Па., зайшли цього року зміни на керівних постах: сестра Міріям Кляра була змушена відійти з посту президента з уваги на те, що вона очолила чин Сестер Василіянок в ЗСА; на її місце Рада директорів обрала сестру Марію Кекилію, ЧСВВ; також на директора Студійного Осередку Української Культури при Менор коледжі назначено д-ра Ігоря Мірчука. Всі вони у вівторок, 10-го вересня ц.р., відвідали Головну Канцелярію УНСоюзу, а відтак редакцію „Свободи". Це була перша куртуазійна візита нового президента коледжу і директора СОУК.

В редакції „Свободи" (зліва): д-р І. Мірчук, Сестра Марія Кекилія і Сестра Міріям Кляра

В розмовах з членами Головного Екзекутивного Комітету УНСоюзу, головним предсідником д-ром Іваном Флисом, головним секретарем Володимиром Сохáном, головним скарбником Уляною Дячук і головним організатором Степаном Гавришем, а відтак з членами редакції „Свобода", гості поділились останніми новинками з коледжу напередодні відкриття нового шкільного року, як теж плянами на майбутнє, зокрема поширення програм навчання та ролю Студійного Осередку Української Культури.

На закінчення розмов гості дістали запевнення від представників УНСоюзу і його органу дальшої тісної співпраці у плянах нових керівників коледжу фізичної і програмової розбудови цієї вищої освітньої установи, що нею відають Сестри Василіянки.

Понад 40 осіб були поранені гранатою терористів в Римі

Рим, Італія. — Згідно з інформацією аґенства Ассошіейтед Пресс понад 40 осіб постраждали від вибуху гранати, що її вкинули в гущу гостей відомого в Римі ресторану „Кафе де Парі" у якому звичайно збираються на розмови і перекуску політичні діячі, закордонні туристи, підприємці та інші. Тільки одна граната експльодувала і це ціле щастя, — заявили речники римської поліції і працівники державної служби безпеки, які прибули на місце випадку. Друга граната, яку вкинули в гущу туристів терористи, не вибухнула і тому поранених було менше.

Поліційні чинники думають, що гранати були призначені для одного спецефічного стола, за яким сиділи декілька осіб політиків і підприємців з країн Близького Сходу, але якраз ця граната не експльодувала і високі гості, прізвища яких в інформації не називається, не постраждали.

Італійське пресове аґенство АҐІ, покликаючись на інформації поліції і служби безпеки повідомило, що гранати були вкинені терористами з мотоцикля, або відкритого автомобіля, які проїжджають біля веранди і вікон згаданого кафе. Інші італійські джерела інформують, що серед поранених, деякі поранені дуже серйозно, є найбільше американських туристів, арґентинців, німців і англійців. Усіх поранених перевезено до полікліники Джіякомо. Речники шпиталю заявили, що тільки 20-ох було затримано на довше в шпиталі, інших звільнено після уділення їм першої допомоги.

Свідки, які спостерігали здалека за атентатом заявили, що було багато крику, викликаного переполохом, бряскоту скла від вибитих вікон і пляшок з вином, повно крови на веранді і тратуарі і панічна втеча тих гостей, які не були пораненими.

Покищо жадна терористична організація не взяла на себе відповідальности за виконаний напад і не пояснила, що вона хотіла осягнути таким радикальним кроком. Поліція почала збирати інформації, які потрібні будуть для переведення докладного слідства.

В СВІТІ

САВДІЙСЬКА АРАБІЯ ВИРІШИЛА закупити більшу кількість британських бойовбих літаків на загальну суму чотири більйони долярів. Таке рішення запало після того, як З'єднанні Стейти Америки почали затягати справу продажу модерної зброї, зокрема літаків для Савдійської Арабії і Йорданії. Арабські країни не чакатимуть довше поки закінчаться довгі безплідні дискусії в Сенаті і Палаті Репрезентантів ЗСА, на рішення яких впливає дуже сильно жидівське лаббі. Ізраїль і жидівство в ЗСА противляться продажові модерної зброї для арабських країн, особливо тих, які не хочуть визнати права Ізраїля на самостійну державу, хоч у засаді сприяють мирним переговорам між представниками Ізраїля і арабськими країнами. Обидві держави, Савдійська Арабія і Йорданія, вважають, що без розв'язки палестинського питання і полагодження спорів із сусідами, Ізраїль витрачатиме половину свого бюджету і закордонну допомогу для оборонних цілей.

ЛІДЕРИ ЗАБОРОНЕНОЇ В ПОЛЬЩІ робітничої вільної профспілки „Солідарність" отримали несподівано велику моральну підтримку зі сторони Католицької Церкви. Зібрані в Ченстохові польські єпископи на чолі з примасом Польщі Юзефом Ґлемпом, молилися разом з 50,000 вірних за ідеали, які колись й тепер голосить профспілка „Солідарність" і за які змагаються численні її лідери, ті, що на волі і ті, що у в'язницях. „Тримайтеся разом, міцно і солідарно так, як тримаємося ми, провідники Католицької Церкви, бо тільки в єдності здобудемо те, до чого змагаємо", — заявив кардинал Генрик Ґульбіновіч, виголошуючи проповідь під час торжественної Служби Божої.

ШВЕДСЬКІ СОЦІЯЛІСТИ ПЕРЕМОГЛИ у парляментарних виборах малою кількістю голосів, але вистачальною, щоб дотеперішній лідер тієї партії і прем'єр-міністер уряду Ольоф Пальме залишився далі при владі. Каденція уряду у Швеції триває три роки і за цей час соціялісти плянують поправити свої відносини з іншими дрібними поміркованими партіями. Інші політичні партії, зокрема консерватисти програли вибори через погану пропаґандивну кампанію, — кажуть політичні спостерігачі.

КАРДИНАЛ ФРАНЦ КЕНІҐ, архиєпископ Відня і колишній папський висланник із спеціяльною місією до країн Східньої Европи, плянує уступити із свого становища і займатися тільки науковою працею, — інформують віденські засоби масової інформації. В Австрії очікують, що Папа Іван Павло II незабаром проголосить це офіційно і може назначить на місце кардинала Кеніґа іншу особу. Кардинал Кеніґ володіє плавно кількома мовами і є дуже популярний не тільки в Австрії, але також у Ватикані та інших державах світу. Раніше він очолював різні секретаріяти в Апостольській столиці. Він був висвячений на священика в 1933 році, в 1956 році був номінований архиєпископом Відня, а два роки пізніше кардиналом Вселенської Церкви.

СЕКРЕТАР ДЕПАРТАМЕНТУ оборони в Уряді президента Роналда Реґена Каспар Вайнберґер засудив совєтське поступування у відношенні до інших альянтських вояків у Східній Німеччині чи в Берліні. „Совєтське командування у Східній Німеччині не може контролювати темпераментів своїх вояків, або випадок з американським обсерватором треба вважати апробованою прококацією проти ЗСА", — заявив Вайнберґер кореспондентам, реаґуючи в такий спосіб на брутальну поведінку совєтських вояків у Східній Німеччині проти американського підстаршини. Як відомо, совєтські „молодци" держали під дулами машинових крісів на протязі дев'ять годин американця, а його тягаровий автомобіль зумисно потовкли військовим булдозером. Це вже четвертий випадок „непорозуміння" совєтських вояків з американськими військовими спостеріґачами, які діють у Східній Німеччині законно, на підставі договору. Один з таких „випадків" закінчився смертю майора Артура Ніколсона.

ДВА ВИСОКІ УРЯДОВІ РЕЧНИКИ з Ель Сальвадору полетіли до Мехіко на зустріч з представниками марксистської групи, яка схопила і держить в закладі дочку призидента Хозе Наполеона Дуарте, Інез Дуарте. Про цю зустріч повідомили кореспондентів закордонні дипломати, бо від амбасадора Ель Сальвадору й інших працівників амбасади не можна було нічого довідатися. Заплянова зустріч з групою марксистів вказує, що вони, а не хто інший, були архітекторими пляну схоплення дочки президента, хоч публічно вони до цього не признавались. Сальвадорському урядові допомагали в розшуках і у започаткуванні переговорів представники Римо-Католицької Церкви і Міжнародного Червогного Хреста.

АНГЛІЯ ВИСЛАЛА ЩЕ ШІСТЬОХ СОВЄТСЬКИХ ШПИГУНІВ

Лондон. — Уряд Англії наказав у понеділок, 16-го вересня, залишити країну ще шістьом совєтським шпигунам у відповідь на рішення Совєтського Союзу вислати 25 англійських дипломатів.

Москва прийняла рішення в суботу, 14-го вересня, болюче реаґуючи на втечу на Захід резидента КҐБ в Лондоні Олега Гордієвського. Лондон оголосив, що О. Гордієвському надано політичний притулок і одночасно назвав 25 совєтських громадян, діяльність яких несумісна з їх статусом.

Коли Англія вислала в 1971 році 101 совєтського шпигуна, Москва у відповідь вимагала виїзду з СССР 18 англійських громадян. На цей раз Совєтський Союз „відповів" також 25-ма.

На думку політичних обсерваторів, прем'єр-міністер Марґарет Тачер може прийняти й інші заходи — зменшити кількість працівників амбасади СССР в Лондоні, обмежити свободу пересування совєтських громадян по країні, скоротити програму культурного обміну тощо. Але в понеділок увечорі було оголошено лише про виселення шістьох шпигунів. Вважають, що в розпорядженні англійського уряду є список з прізвищами ще 15-20 совєтських громадян, які займаються в Англії шпигунством.

Англійська преса продовжує коментувати втечу О. Гордієвського на Захід. Дехто вважає, що Гордієвський прийняв це рішення після того, як в липні був викликаний до Москви „для консультацій". Можливо, що він боявся викриття і побоювався, що при катуванні розкаже про свій зв'язок з англійською розвідкою.

На думку журналістів, Москві доведеться підняти з архіву і проаналізувати всі депеші, які Гордієвський висилав після 1966 року, коли він став аташе в совєтській амбасаді в Коненгаґені.

Для англійської розвідки було цілком несподіваним рішення Гордієвського залишитися на Заході. Англійці сподівалися, що після роботи в Лондоні Гордієвський вернеться до Москви і з часом займе настільки високий пост в КҐБ, що це дозволить йому мати доступ до важливих державних секретів. З джерел, близьких до розвідки, стало відомо, що Гордієвський почав співпрацю з англійцями зразу ж після закінчення школи КҐБ. Про його співпрацю знало лише кілька вищих офіцерів НАТО.

Незадоволення вигнанням совєтських шпигунів висловив не лише Совєтський Союз. Лейбористська партія заявила, що „вигнання 25 росіян" нанесло шкоду англійсько-совєтським відносинам. На думку лейбористів, консервативний уряд повинен був йти по шляху „тихої дипломатії", а не робити шуму.

В АМЕРИЦІ

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН під час приватної розмови висловився про можливість скасування 22 поправки до Конституції, згідно з якою президент країни має право тільки на дві каденції. Ця поправка була запропонована Конґресом у 1947 році і ратифікована в березні 1951 року. Речник Білого Дому Леррі Спікс сказав журналістам, що „Президент не захищав скасування поправки для себе, коли говорив про неї". Л. Спікс, однак, зауважив, що „прихильники Президента хотіли б, щоб він висунув свою кандидатуру на третю каденцію". Р. Реґен сказав: „Якщо американці хотять, щоб президент був вибраний на третю каденцію, їм повинно бути дозволено зробити це".

У ВАШІНҐТОНІ І МОСКВІ продовжують ширитися слухи про те, що амбасадор СССР у ЗСА Анатолій Добринін залишить свій пост після листопадової зустрічі між президентом Роналдом Реґеном і совєтським лідером Міхаїлом Ґорбачовим. Після того, як міністром закордонних справ СССР був несподівано призначений Едуард Шеварднадзе, були висловлені припущення, що А. Добринін не вернеться з вакацій до Вашінґтону, але тепер повідомляють, що він повертається до столиці ЗСА наприкінці цього тижня. У серпні з московських джерел стало відомо, що Добринін повернеться до Вашінґтону для участи у підготові до женевської зустрічі на вершинах.

КЕРІВНИКИ американської делеґації зустрілися в Білому Домі з президентом Роналдом Реґеном перед відлетом до Женеви на третю рунду американсько-совєтських переговорів, які починаються у четвер, 19-го вересня. Третя рунда переговорів завершиться напередодні зустрічі президента Р. Реґена і генерального секретаря ЦК КПСС Міхаїла Ґорбачова. Вважають, що третя рунда може стати успішною саме у зв'язку з майбутньою зустріччю на вершинах.

НОВИЙ ДИРЕКТОР дослідного відділу Пентаґону Доналд Гікс закликає якомога ширше використовувати безпілотні літаки і „розумну" зброю, здатну наносити точні удари з великої віддалі. Як висловився один з генералів„ „Бувають дешеві літаки, але дешевих американських пілотів нема". За його словами, нема нічого більш абсурдного, ніж „посадити пілота в сучасний літак і післати його атакувати стаціонарну ціль". Спеціялісти вважають, що це бойове завдання можна доручити безпілотним засобам або вжити „розумну" зброю.

СУД НАД 12 ПУЕРТОРІКАНЦЯМИ, яких підозрівають в організації пограбування в 1983 році інкасаторського авта, почався у п'ятницю, 13-го вересня, у Гартфорді, Конн. 12 пуерторіканців, яких тепер судять, брали участь у багатьох терористичних актах у ЗСА та Пуерто-Ріко. Прокуратура має численні докази вини підсудних.

ПРИБРАНИЙ СИН академіка Андрея Сахарова, Алєксей Семйонов, припинив двотижневу голодівку недалеко від совєтської амбасади у Вашінґтоні після того, як Державний департамент ЗСА обіцяв докласти зусиль, щоб добитися звільнення А. Сахарова та його жінки Єлєни Боннер з ґорковського заслання ще до листопадової зустрічі на вершинах. На пресовій конференції А. Семйонов сказав, що „у зв'язку з тим, що Сахарови перебувають у повній ізоляції, про їх долю нічого невідомо".

„ОСТАННІЙ ВОЯК ГІТЛЕРА В АМЕРИЦІ" — під такою назвою у середу, 11-го вересня, вийшла книга. Це сталося в той же день, коли „останній вояк Гітлера в Америці" Ґеорґ Ґертнер зголосився до іміґраційного бюра і розповів, що після втечі в 1945 році з американського табору для військовополонених у стейті Ню Мехіко він переховувася під чужим прізвищем 40 років. В четвер, 12-го вересня, Г. Ґертнер і його жінка Джін приїхали до Ню Йорку і дали інтерв'ю газеті „Ню Йорк Пост".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members: $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $7.50 на 6-місяців, $15.00 — на рік. За кожну зміну адреси — $1.00.

Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Виборча гарячка

Насправді — широкий загал американського суспільства давно вже перестав хвилюватися виборами, прийшовши правильно до переконання, що між двома великими політичними партіями і між суперницькими кандидатами у практиці немає великої різниці та що нема чого прив'язувати велику вагу до того, що обіцюють окремі кандидати у передвиборчій кампанії. І тільки місцеві відносини та в деяких округах особи кандидатів спонукують виборців до більшого зацікавлення і більшої фреквенції у голосуванні. Ще найбільше зацікавлення викликають вибори нового президента країни, які відбуваються щочотири роки. Вибори частини членів Конґресу, посадників різних міст й інших місцевих „достойників" стрічаються здебільша з байдужістю ширших кіл виборців.

У минулому тижні відбулися в Америці правибори саме на отакі різні виборні становища. В деяких містах було більше зацікавлення, в інших менше, і висліди правиборів деякі цікавіші, інші маловажні. Правибори у Ню Йорку вже тим важливі, що це таки метрополія світу. Тут насправжня мозаїка рас, віровизнань і етнічних груп. За статистикою з 1980 року (останній перепис населення) було в Ню Йорку (п'ять міських дільниць без околиць) понад сім мільйонів населення. Насправді на добрих півтори мільйона є їх більше — це нелеґальні іміґранти, які прерізними способами прибули сюди і які становлять окрему державну проблему, яку трудно конструктивно розв'язати, бо, наприклад, нема способу, як перешкодити переступати довжелезний суходільний кордон між Мехіко і ЗСА: безробітні мехіканці масово прибувають сюди, шукаючи праці. Офіційна статистика тих нелеґальних іміґрантів не охоплює. Але в довідниках подано, що в Ню Йорку є понад 4,200,000 білих і близько два мільйони чорних. Подано у тій статистиці цифру 1,405,000 „інших": туди зараховано напевно і нас українців. Бо „еспаномовних" (пуерторіканців і південних американців) вирахувано окремо, як кругло 750,000 осіб.

Відомо, що в Ню Йорку живе приблизно стільки (або й більше) жидів, як в цілому Ізраїлі, відомо теж, що тут дільниця Гарлему вміщає найбільше чорних з усіх інших „почорнілих" міст. Цьогорічна передвиборча кампанія оберталася головно довкола трьох кандидатів на посадника цього найбільшого в Америці міста. Із трьох кандидатів дотеперішній посадник Едвард Кач, що його предки прибули із Східньої Галичини, кандидував вже на третю каденцію. Найбільш демагогічну кампанію проти нього повела президентка міської ради Керол Беламі, але Кач, з професії адвокат, колишній конґресмен, кольоритна постать, меткий зручний і добрий діялектик, мав проти тої дуже амбітної жінки дуже добрий арґумент: вона, мовляв, брала зі мною співвідповідальність за все те, що діялося, вона, як голова міської ради мала найбільший голос у всіх постановах — і тоді було добре, то чому тепер, перед самими виборами має все те бути „зле" і чому я у всьому винуватий? Таким арґументом він осмішував свою суперницю, яка не могла заперечити найповажнішого арґументу, що промовляв за Качем: що він вирятував Ню Йорк від грошового банкрутства, над берег якого завели два його попередники: Ліндзі і Бім. Остаточно Кач отримав у тих минулотижневих правиборах рекордове число голосів 429,891, Беламі 126,618, а щойно на третьому місці мурин Герман Фаррел 89,019. Немає сумніву, що в осінніх виборах виберуть Кача вже втретє на посадника. Поруч із ним вийшли в Ню Йорку на важливі становища ще два діячі жидівського роду: Ендрю Стайн на президента міської ради і Гаррісон Ґолдін на міського контролера, — Ґолдін поруч із Качем найбільш заслужений для рятування міста від грошового банкрутства.

З інших правиборів у ЗСА цікаво згадати про Дітройт, столицю американського автомобільного промислу. Для нас, українців, Дітройт цікавий тим, що саме там вперше й одиноко українська людина була урядуючим посадником: д-р Маруся Бек. Тепер тамошній чорний кандидат, дотеперішній посадник 67-річний Колеман Янґ дістав найбільше голосів з-посеред аж десятка кандидатів, зібрав був теж на свій виборчий фонд близько два і півмільйона дол. Якщо його виберуть знову у листопадових виборах, що напевно станеться, то Дітройт матиме чорного посадника поруч і з Чикаґо, Філядельфією, Нюарком, Атлантою і може ще яким меншим містом. Тому, що природний приріст чорного населення в Америці щораз вищий, то деякі коментатори стурбовані тим явищем, але інші правильно вказують, що ні один із тих чорних посадників не був би обра[illegible] не вибирали його також білі. Себто — [illegible], а персональна кваліфікація.

Іван Боднарук

ДО АКТУАЛЬНИХ ПОДІЙ У ПІВДЕННІЙ АФРИЦІ

Трансваль, який сто років тому став на короткий час незалежною країною, є сьогодні провінцією Південно-Африканської Республіки й лежить на північ від ріки Вааль. Ту назву дали цій країні в ранніх роках XVIII сторіччя бури, перші поселенці. В нашій мові та назва означає країну, що лежить по другому боці Ваалю. Її площа виносить 286.064 квадратових кілометрів. Це здебільшого рівнина, багата на траву. Її висота має від 215 до 2,150 метрів понад рівень моря. Столицею є преторія, друге щодо величини місто Трансвалю. Найбільшим містом є Йоганнесбурґ, осередок торгівлі, промислу й копалень. Країна має найбільші в світі копальні золота. Річка Вааль і її притоки наводнюють південнозахідну частину, яка є урожайною хліборобською зоною.

Бури, голляндського походження народ південної Африки, це були колоністи, яких висилала в 1652 році до Південної Африки торговельна Голляндсько-індійська компанія. Бур у голляндській мові значить фермер (порівняй німецьке Бауер). Тепер вони себе називають „африканерс", а свою мову, яка пішла від голляндської, „африкан". Відкриття золота в XIX столітті спричинило великий наплив европейців, головно британців. Бури зайняли в 1838 році увесь край між ріками Вааль і Лімпопо аж до південної Родезії і пустині Калягарі. Сьогодні стан такий, що на 8,901.054 населення три четвертих є банту, а лише 2 мільйони білих. І та меншість має владу в країні. Згідно з обрахуванням, в 1960 році було 6,225,052 населення, з яких 1,455,372 були білі, 4,601,545 банту, 105,217 мішанці і 62,918 азійці.

В 1970 році в зонах провінції зарезервованих для білих було 1,889,600 білих, побіч 4,264,800 чорних, 150,800 мішанців і 80,600 азійців.

Найважливішим зайняттям білих, які мають у Трансвалі понад 35,000 фарм, є годівля худоби й рільництво. Вирощують головно кукурудзу й тютюн, а також пшеницю, ячмінь, горішки й сою. Південний Трансваль — це найбільш торговельні й промислові частини країни; продукує меблі, одяг, папір, харчі, машини, цемент і хемікалії. Край вийнятково багатий на мінерали; крім золота, має діяманти, мідь, вуґілля, залізо, оливо і срібло. Країна має 23,000 миль дороги і 3,500 миль залізничих доріг. Ті останні є в заряді центральної влади. Є кілька аеропортів, а серед них має велике значення міжнародний аеропорт, в половині дороги між Преторією і Йоганнесбурґом.

(Закінчення на стор. 4)

Людмила Волянська

„...ЗА ВКРАЇНУ ЙОГО ЗАМУЧИЛИ КОЛИСЬ..."

(Поет Василь Стус не живе)

„Рад-соц-конц-таборів Союз — Совєтський Союз, котрий Господь забув", далі робить страшне зло у світі, далі загрібає в мерзлу землю північного ҐУЛаґу найкращий цвіт українського народу. Ось на 13-му році каторги, а на 20-му році переслідувань, загинув 4-го вересня цього року в ув'язненні поет і літературознавець Василь Стус, котрому якраз належить оце гостро-дотепне визначення СССР, як „Рад-соц-конц-таборів Союз, котрий Господь забув". Замучено Василя Стуса за те що він — найбільший поет України, — ніколи не продався окупантові, як це зробили інші, такі як Павло Тичина чи Іван Драч та ін... Він ніколи не піддався намові тюремщиків врятувати життя ціною самознищення як людини і як українця. Бо Василь Стус уважав, що „тяжко вигадати моторошнішу кару, аніж примусити жертву додушувати себе своїми ж руками". З цими словами він картав за таке розкаяння Івана Дзюбу, автора епохального викривального твору проти русифікації — „Інтернаціоналізм чи русифікація". Цим же шляхом пониження й вислуги, за чини, чи то пак ордени йшла некоротка черга українських поетів (та й не самих поетів!), колись з Тичиною на чолі, а тепер з Віталієм Коротичем. Їхній шлях був осоружний Стусові і поет зумів не заплямити себе навіть коротким членством у партії большевиків, яку він відразу побачив наскрізь, як рентґеновим промінням, схарактеризувавши КПСС словами: „кубло бандитів, каґебістів, злодіїв і відставників у стольному засіли місті, як партія більшовиків"... Ясніше і правильніше не можна було сказати!

Ось у вірші, присвяченому Миколі Зерову, якого замучено до смерти на Соловках в 1930-их роках, Стус змалював цих большевиків — „марксиста, расиста й людожера":

Колеса глухо стукотять,
мов хвиля об пором.
Стрічай, товаришу
Хароне,
з лихом і добром.

Колеса б'ють, колеса
б'ють,
кудись торують путь.
Уже! Додому не вернуть,
додому не вернуть.

Москва, Гора Ведмежа,
Кємь
і Попів острів — шлях
за ґратами, за вартами,
розбурхлий на сльозах.

І знову: Вятка, Котлас,
Усть —
Вим, далі — до Чібю.
Рад-соц-конц-таборів
Союз,
котрий Господь забув.

Диявол теж забув, тепер
тут править інший бог —
марксист, расист і
людожер,
один за трьох.

Москва — Чібю,
Москва — Чібю,
Печорський концентрак
споруджує нову добу
на крові і кістках.

Гора Ведмежа. Гора Ведмежа... Чути, як стукотять-котяться колеса потяга-етапу. Де зустрічалася ця назва? Де це було? Це під Москвою, де був каторжний табір для українців, які будували канал Волга-Москва. Це тут на початку 30-их років трійка: марксист, расист і людожер, за часів „залізного наркома ҐПУ" Генріха Яґоди, замордувала українську молоденьку поетку Ладю Могилянську і її брата Дмитра; і тут загинув поет Марко Антіох, син Миколи Вороного... Це в цих місцях будували-споруджували — „нову добу на крові і кістках" — вірні сталінці — марксисти, расисти і людожери...

Розлютований цими словами суддя спитав Василя Стуса на суді в 1972 році, про кого він так каже, кого так називає? „Я відповів, — пише В. Стус у розповіді про суд п.н. „Вирок і коментар": Берія та його банда. Світличний на суді сказав, що мова про Сталіна. Суддя, видно, старий сталініст мало не лопнув від люті" („Сучасність", ч 12, 1975). А Александр Солженіцин, прізвище якого не потребує пояснень, — у III-IV томі „Архипелаг ГУЛаг" (YMCA — Press, Париж, 1974) сказав, що трійка а навіть четвірка — це Нафтанаїл Френкель, основоположник ҐУЛаґу, Яков Раппопорт, Матвей Берман і Лазар Коган (стор. 76-83)... З цієї каторги в'язні ніколи не виходили на волю. Вони не виживали. І звідси також не йшли ніякі листи ні до кого. Адже треба було позбутися українців — під тим чи іншим претекстом, чи то як петлюрівців-контрреволюціонерів, чи то буржуазних націоналістів, — і аж до наших днів, до оунівців та бандерівців включно, щоб творити „лебенсравм" забродам і зайдам на спорожнілій прадідній українській землі...

Не менш сильний вірш про Колиму, де вчувається Лесі Українки „Ні долі, ні волі у мене нема. У „світі цьому" стокрик — Колима". І тільки може ще жити поет спогадом про Україну, „де сонях кружає, калина цвіте.. Бо тут, у найгірших умовах, домучують тюремщики власне таких як Стус...

Обколоте, в намерзі
стогне вікно,
і свічка у шклянці,
у пляшці вино,
у горлі застуда,
у серці — пітьма,
бо виє зав'югою
грім-Колима.
Провалля і кручі.
Горби і горби.
Сказись од чекання,
молінь, ворожби,
чи то закликання, чи то
знавісність,
оббризкала стіни чи кров,
а чи тінь.
Занадто далеко, занадто
ген-ген,
де в леготі-вітрі
кучеріться клен,
де сонях кружляє,
калина цвіте.
Спасибі й на тому,
що ви десь єсте,
де ревом німим
задихнувся Дніпро,
де в Нестора
апокрифічне перо,
бо в горлі застуда,
у грудях пітьма
і світ обступає
стокрик — Колима.

Колись були люди, що чули поклик Христа йти за Тобою, і вони йшли, навіть якщо цей шлях вів їх на муки до Колізею. Тепер такий же сильний поклик йти Хресною дорогою має для вибраних слово — Україна. У випадку Стуса вона лежить „лівіше серця". Це ж те саме, що і в Учителя його: „Я так її, я так люблю мою Україну убогу, що прокляну святого Бога, за неї душу положу"...

І чи ж можуть оті найліпші поміж нами відчувати інакше?! Ще занадто рано для людства бути тільки естетами, „закривши очі на добро і зло", як це вдало зформулювала Марта Тарнавська.

Україна виступає для поета „у зболених снах". З того національного болю, що поглинув більшість з нас по програних вже тричі наших визвольних змаганнях. Поет пише: „За сотнями загород і колючих дротів лежить моя земля Україна, заходячи тільки в зболені сни. Вона світить, як далека зірка у вечірньому мордовському небі. А невільницький твій шлях стелиться далі й далі од неї — за сиві уральські хребти, в закрайсвітні сибіри. Бо кати іспитують тебе: а чи витримає твоє серце, чи не пірветься од натуги".

Вона — мати Україна, з'являється поетові, і навчає, і наставляє на дні, що перед ним:

Єси ти сам — з собою
врівень.
один на сотні поколінь,
високим гнівом богорівен...
...Ступай — майбутньому
назустріч,
і хай хода твоя легка
легкою буде. І не треба
жалких жалінь. І —
задарма.
Тюрма не доросте до неба:
ще землю їстиме тюрма.

(Продовження буде)

Іван Р. Рибак

І старий одяг має своє приміненя

Цікава доля старого чи пак уживаного одягу. Може найбільш престижевим відзначенням для нього є місце у музеї. У родинах, де багато дітей, одяг традиційно переходить зі старшого на молодшого члена родини. Гірше є, коли він майже новий, однак його старість вирішує зміна моди або зміна вимірів. Врешті дійсно зношений одяг є джерелом усілякого ганчір'я для індустрійного вжитку.

Дарування одягу харитативним організаціям — це наче б метаморфоза, як з нічого можна зробити щось, іншими словами як ганчірки можна змінити на „зелені". І ось минулого року організація Ґудвіл Індастріс зібрала 311 мільйонів фунтів дарованих речей. Це уможливило вдержувати соціяльні услуги із мережею 1,100 крамниць. „Солвейшен Армі", знова ж, має 117 реабілітаційних центрів, що дають мешкання, харч і пораду 11,000 дорослим.

І тут можна б задуматись над одним, а саме, що 25 американських торгівців, закупивши одяг у харитативних організаціях і перепродавши це країнам третього світу, одержали майже 77 мільйонів долярів. Харитативні організації пояснюють, що 60 відсотків зібраного одягу, вони не всилі продати у своїх крамницях тому їм оплачується лишню кількість продавати торгівцям ганчір'ям. Усе ж таки найкращий одяг їде на вішаки у їхніх крамницях, а одяг, який годі направити чи просто він вийшов з моди купують торговці. Торговці знову невикористаний одяг продають як ганчірки для індустрії, що потребує матеріял для стирання або роздирають на дрібні куски з призначенням для текстильних пряділень для нового прядива. (Це не певне, але зовсім можливе, що в нашому новому одягу можемо мати „частинки" нашого подарованого старого одягу!)

Деякий одяг не має дальшого практичного примінення і є безвартісним для торгівця, головно коли не можна його знову вживати у продукційному процесі („recykling"). Знову ж систетичні матеріяли (polyester) не абсорбують доволі при вживанні, коли треба висушувати мокрі місця.

На думку торговців, є доволі старого одягу у ЗСА, однак ціни продажі мусять бути дуже низькі. Пересічна ціна за фунт минулого року була лише 35 центів. Постепенна знижка цін зменшила теж кількість експортерів і за останніх 25 років їх число зменшилось до одної третьої.

Країни третього світу виказують велике запотребування на старий одяг. Ось, наприклад, Пакістан не має доволі одягу, щоб заспокоїти потреби населення, особистий бо дохід мешканців є так низький, що багато людей можуть собі дозволити на закуп лише вживаних речей особливо на зиму, яка є дуже холодна. Минулого року Пакістан заплатив понад 9 мільйонів долярів за 46 мільйонів фунтів імпортованого вживаного одягу. Подібна ситуація була з імпортом до Банґлядешу (7 мільйонів дол.) та Заїру у Африці (6 мільйонів дол.)

Так як інший товар, що продається на світовому ринку, так само вартість старого одягу залежить від вартости американського доляра. Часто буває і так, що країни, щоб захоронити свою текстильну індустрію не дозволять на імпорт старого одягу. Теж постійно змінливий подув політичної ситуації країни має свій від'ємний вплив і нерідко новий режим нагло забороняє імпортувати старий одяг. Ось Ніґерія, Ґінея, Марокко та Альжир, колишні покупці нині не виявляють ніякого зацікавлення. До речі торгівці ганчір'ям не мають легкого завдання. Вони є у постійному роз'їзді по світі і шукають за новими місцями збуту, а тому, що між ними є дуже гостра конкуренція, місце своїх покупців вважають тайною.

Здається, що не можна повністю осуджувати торгівців за це, що вони заробляють на „дарованому хлібі". Причина є у тому, що самі харитативні організації у них знаходять джерело доходу, бо інакше нездатні даровані речі треба би таки викидати, а нині маємо велику проблему із драстичним зменшенням місць на смітники.

А якже справа зі старим одягом серед нашої громади у ЗСА?

Очевидно, що є люди, які дарують одяг загальновідомим американським харитативним організаціям. Теж деякі українські організації спорадично розділюють одержані пожертви поміж потребуючих. Є однак організація, а саме ЗУАДК, що від 1981 року постійно займається висилкою нового і старого одягу для наших земляків у діяспорі. На прохання канцелярія ЗУАДК-у у Філядельфії офіційно подала, що за останніх чотири і півроку коштом 46,159 долярів вислала до Европи та Південної Америки 1,357 пачок самого тільки старого одягу, з чого 55 відсотків одержала Бразилія. Отже висилка і опакування одної пачки коштує пересічно 34 доляри, не враховуючи ніяких адміністраційних видатків! Іншими словами ЗУАДК крім пожертви одягу потребує теж грошові фонди.

У висліді спільного зусилля наші жертводавці є вдоволені, обдаровані земляки є вдоволені і ЗУАДК є теж вдоволений, бо може бути інструментом у харитативній праці, яка не має ніякої комерційної цілі, а є тільки висловом любови ближнього у потребі.

Ярослав Климовський

УКРАЇНСЬКИЙ ВІЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

II.

Приємно зайти до просторої бібліотеки, де володіє тиша, яка необхідна для концентрації ума; одні студенти роблять копії скриптів, інші занурились у стоси книг для зглиблення знання якоїсь дисципліни, з якої приготовляють свої маґістерські чи докторські праці.

Щиро сказавши серед нас багато таких, що про УВУ знають або дуже мало або перебільшують до тієї міри, мовляв, УВУ у вільному світі має десять делеґатур; насправді УВУ має чотири делеґатури (крім основної в Мюнхені) у Франції, директор: проф. д-р Аристид Вирста; ЗСА, директор, проф. д-р Василь Лев; Канада, директор: проф. д-р Петро Біланюк.

При УВУ існує Інстит досліду національних проблем, його керівником проф. д-р Зиновій Соколюк.

З рамени УВУ відбуваються університетські курси в Англії, Франції та в Італії точніше в Римі для о.о. Василіян (мова, література, історія). Перед літнім семестром і після нього проходять щодва три тижні надзвичайні виклади, що втішаються доволі великою фреквенцією.

Підготовляються курси англійської мови для українців в з Польщі, які збираються їхати до ЗСА чи Канади. Для них буде також зимовий семестр філософічного факультету (українська мова, історія, література і культура).

Періодично відбуваються доповіді часто з нагоди принагідного перебування когось із відомих чи то вчених чи літераторів.

Наукові зв'язки з европейськими університетами давно вже здійснені, наприклад із Штутґартським університетом ще в 1955 році.

Український Вільний Університет час від часу надає почесні докторати не лише заслуженим українцям, але й також визначним чужинцям. Тут згадаємо хоча б президента Вільної спілки німецьких авторів, проф. Губертуса принца цу Левенштайн. Ми можемо тільки уявити собі ту німецьку елітну авдиторію, яка, крім нашої заповнила велику залю УВУ на цій церемонії.

Згадавши добірну німецьку публіку, її не менше було в цій же залі з нагоди передачі книжки на пошану ректора В. Янева в його 75-річчя. У великооб'ємному збірнику на пошану проф. д-ра Володимира Янева, Symbolae in Honorem Volodymyr Janiw надруковано 80 причинків до всяких царин науки, культури, мистецтва в цьому числі близько третина неукраїнських текстів — німецьких, французьких, англійських, чеських, польських. Деякі з українських дослідників писали в чужих мовах, але є теж 16 авторів не-українців.

На церемонії вручення цієї книги ювілятові були видатні німецькі особистості як баварський міністер праці і соціяльного ладу д-р Піркель і міністеріяльний диригент Фукс від федерального уряду з Бонну. Був теж представник міста Мюнхену, радник Подюк (з походження українець).

У недовгому академічному періоді в УВУ було шість різнотематичних доповідей (Бойцун, Тарновецька, Єржабкова, Гурський, Мороз, Климовський), на які, крім професорів і студентів, приходила авдиторія з-поза університету.

У приміщеннях УВУ час-від-часу відбуваються образотворчі експозиції. Із цієї нагоди видано шість двомовних есеїв, скріплених ілюстраціями, копіями експонованих праць із віньєтами, заставками і кінцівками.

Брошурки з есеями стосуються здебільша нових еміґрантів з України і їх можна замовляти в УВУ.

Дня 8-го серпня ц.р. читали ми в „Свободі" відгук на виставку картин Галини Мазепи, яка раніше відбулася в УВУ, а була повторена в Ню Йорку; багатоілюстровану монографію Мазепи видав також УВУ.

Півроку тому на УВУ була важлива конференція для створення комітету, який обміркував би підготову святкування 1000-річчя Хрищення Руси-України. У конференції взяли участь усі самостійні наукові організації, беручи до уваги соборність і екуменічність. У почесній президії є митрополити, як православні, так і католицькі. Комітет об'єднує всі українські наукові (дослідні й викладацькі) установи й центри в діяспорі.

Кожного року УВУ влаштовує прогулянки, в яких крім студентів само собою беруть участь і професори. Цього року відбуто прогулянку до двох недалеко від себе віддалених королівських замків, розташованих у мальовничих баварських Альпах. Це Нойшванштайн і Гогеншванґав, що їх реклямують усі туристичні бюра. Нойшванштайн виглядає наче приліплений до високої гори з височенно-стрімчастими вежами, що нагадує середньовічне лицарство з „Пісень про Нібелюнґів" чи роману „Трістан та Ізольда". У поворотній дорозі ми побачили ще літню королівську резиденцію Ліндерґоф. Прогулянка була незвичайно приємна.

Всі почувалися як одна велика родина. Про ці замки придалася б окрема стаття.

Видавнича діяльність УВУ представляється рекордно — 22400 сторінок із різних ділянок. Не враховуючи скриптів (60 позицій, відбиток 10 поз.), згадаємо наукові збірники (10), наукові записки (10), підручники (6), монографії (34), альбом українського мистецтва (4), матеріяли до української діялектології (2), видання Інституту заочного навчання (13), етологія (5), Ucrainica Diasporiana (3), граматики (3) і Varia (26).

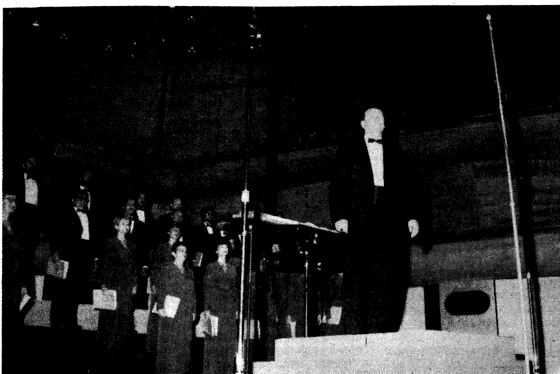
Більш-менш у половині літнього семестру відбулися професорські наради й упарі з цим вибір органів самоуправління. Вправді це не був конклав, куди не впускається пресових звітодавців, та я про вибір нової „влади", хоча дістав інформації, як кажуть, „з другої руки", вони правдиві Не зважаючи на те, що такий вибір кожного року проходить за ротаційним принципом, усе таки вже сімнадцятий раз перевибрано на ректора УВУ проф. д-ра Володимира Янева. Проректором став проф. д-р Богдан Осадчук, а деканом Філософічного Факультету перевибрано проф. д-ра Григорія Васьковича, продеканом проф. д-ра Аркадія Жуковського. Деканом правничого факультету став проф. д-р Зиновій Соколюк, продеканом проф. д-р Гергард Горн.

*
* *

Невже ж усе таке блискуче як описано? Те все, що описано в сто відсотках згідне з правдою. На цьому місці саме хочеться сказати в чому УВУ відчуває потребу. В

(Закінчення на стор. 4)

Тріюмф духовної музики Дмитра Бортнянського в Торонто

Ювілейний хор під дириґуванням маестра Володимира Колесника під час „Концерту духовної музики", який відбувся в Рой Томсон Голл в Торонто, 28-го липня 1985 року.

Неділя 28-го липня 1985 року буде записана злотими літерами в історії української культури, зокрема в історії нашої вокально-хорової церковної музики. В цей день ідейна українська громада великого Торонто й околиці, в числі біля3,000 осіб, належно вшанувала нашого музичного велетня церковної музики Дмитра Бортнянського (1751-1825). В російських енциклопедіях подають, що Д. Бортнянський — це „російський" композитор. В українській радянській енциклопедії (УРЕ) подають, що Д. Бортнянський — це „український і російський" композитор.

Щоб широкому світові, збаламученому російською пропаґандою, довести історичну правду і повернути Бортнянського — цього козацького сина, уродженця м. Глухова (міста — що було тоді столицею Гетьманської України) „на круги своя", — маестро Володимир Колесник взявся за велике діло з сильною вірою, що українська і не-українська прихильна нам громада допоможуть йому осягнути намічену ціль, а саме: українським хором, який стояв би на висоті вимог музики невмирущого Д. Бортнянського, наспівати грамофонні платівки з 35-ма концертами - псальмами Д. Бортнянського, і поруч в п'ятьох мовах видати пояснювальні брошури про історію України, її культуру, її хрищення Володимиром Великим у 988 році, про нашу неоціненну церковну музику і велетня її Д. Бортнянського— одного зі славної трійки: Бортнянський, Артем Ведель, Максим Березовський.

Маестро Колесник віднайшов у Британському музеї копії оригіналів концертів — псальмів, без пізніших редакторських змін, зорганізував Фундацію Тисячоліття Хрищення України під патронатом ієрархів Українських Церков і СКВУ, Світового Конґресу Вільних Українців, і врешті по довгих роз'їздах по ЗСА і Канаді створив мішаний хор — „Ювілейний хор", в складі 22-ох чоловіків і 22-ох жінок, в тому — 19-ти солістів. Всі 44-ро хористів — це або професійні співаки, або ж напівпрофесійні співаки, але всі з бездоганними голосами з ґрунтовним вокально-музичним вишколом.

Справа маестра Колесника вдалася — перша половина його ґрандіозного задуму здійснена в Торонті названої вгорі неділі. Концерт дав нам пізнати й відчути надхненість, глибину, красу і велич нашого найбільшого церковного композитора Д. Бортнянського.

Духовний концерт псальмів-концертів Д. Бортнянського відбувся в модерній концертовій залі Рой Томсон Голл. Те, що ми почули, перейшло усі наші сподівання. З Дітройту приїхало біля сотні осіб на цей історичний і перший в історії концерт 18-ти псальмів цього дійсного велетня церковної музики.

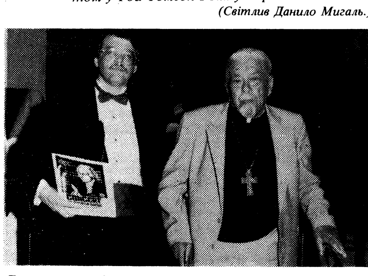
Зближається година 2:30. Присутні на концерті переглядають 40-сторінкові брошури - програмки, виконані з великим професійним і естетичним смаком; редагував цю люксусову брошуру відомий журналіст, видавець українського журналу англійською мовою квартальника „Форум", А. Григорович. Численні знімки і пояснення обома мовами, в тому й повні тексти псальмів — трьома мовами (додатково і оригінальною староцерковною мовою, якою і співано 18 концертів) задовольнили напевно всіх присутніх.

Маестро Володимир Колесник, диригент, ініціятор і організатор цілого проєкту, приймає оплески признання від кількатисячної авдиторії перед Ювілейним концертом у Рой Томсон Голл у Торонто.

(Світлив Данило Мигаль.)

Світла врешті притемнюються і на сцену входить „Мистецьке зерно" наших вокальних скарбів — новостворений мішаний Ювілейний хор у відповідних для духовного концерту, але елеґантних строях. Усі чекають на вихід диригента, ініціятора й організатора цілої ідеї. Що це за хор? Як він виконає ці нелегкі псальми Бортнянського? Врешті входить дещо схвильований маестро. На залі тиша. Щирі, але повздержливі оплески втихли, коли маестро Колесник підніс руки, щоб почати цей *історичний* концерт псальмом „Воспойте Господеві піснь нову"! Хор звучить бездоганно, бож це заавансовані вибранці — співаки, які цілком опанували під наглядом маестра нелегкі до виконання твори. Вимова слів зразкова, емісія голосу професійна, динамічний діяпазон широкий. Чудово виконані „піяніссіма" спонукували зачарованих присутніх до небувалої тиші. Здається, що слухачі тамують віддих...Захоплення публіки зростає. Контрапунктичне ведення голосів маестро В. Колесник переводить майстерно. „Форте" хор виконував надзвичайно збалянсовано, а маестро-диригент закінчував останню фразу тоді, коли баланс голосів був осягнений вповні! В цей день Св. Володимира, в день Ім'янин також і маестра Володимира Колесника, хор Ювілейний подарував іменинникові достойний подарунок своїм прегарним співом. Вісімнадцять проспіваних „Концертів" були виконані чудово, що підкреслювали усі присутні. Заслуга у цьому цілого „Ювілейного хору", діяльної Ради директорів, повних посвяти Юрія Каліщука і Люби Зараско та багатьох - багатьох інших, а в першу чергу маестра В. Колесника.

Блаженніший Митрополит Мстислав з діючим президентом Фундації Тисячоліття Хрищення України Юрієм Каліщуком перед Ювілейним концертом в Рой Томсон Голл.

При кінці програмової книжки зустрічаємо багато імен щедрих жертводавців, які розуміють, що осягнення запляновaних проєктів маестром В. Колесником вимагає жертвенної праці цілого мистецького і організаційного колективу та багато фондів. Вже зібрано поважну суму ґрошей на цю ціль, але збірку треба продовжувати. Бажаючих зложити свою грошову пожертву просимо звертатися на адресу Директорів Фундації. В Канаді: Ю. Каліщук або Л. Зараско. Ukraine Millennium Foundation, 295 College St., Suite 300, Toronto, Ont. M5T 1S2. В ЗСА: К. Цепенда, The Bortniansky Project for the Millenium, 20217 River Oaks Drive, Dearborn Heights, Michigan 48127.

Концерт в Торонто довів, що „Ювілейний хор" є на висоті свого завдання, а маестро В. Колесник гідний нашої найбільшої вдячности.

По концерті в Торонто відомий наш меценат В. Кудрик зі своєю дружиною Христиною запросили усіх мистців до свого гостинного дому на вечерю, де під час приємної гостини обговорено пророблену працю усіх ентузіястів цієї справи і намічено пляни на доповнення потрібних ще фондів. Висловлено подяку усім працівникам і жертводавцям за дотеперішні датки. Говорено про подібні концерти в інших місцях українського поселення, зокрема в сильному „українському бастіоні" в Едмонтоні, де мешкає „права рука" нашого маестра" п-ні М. Дитиняк. Плянований концерт у Едмонтоні напевно буде наступним тріюмфом духовної музики Бортнянського.

Кирило Цепенда

Про речі більші ніж гроші

Філядельфія Па. (Л. Яцкевич) — У суботу, 5-го жовтня ц.р. українська громада Філядельфії та околиці влаштовує в приміщенні У.О.К.Центру, при 700 вул. Сідар в Ебінґтоні, Вечір в пошану проф. д-ра Володимира Кубійовича, якому в цьому році сповнилося 85 років життя.

Проф. В. Кубійович — це видатний український вчений, автор „Атласу України", „Географії України та сумежних країв", промотор віднови НТШ в Европі та його перший голова, ініціятор та головний редактор Енциклопедії Українознавства, що є не тільки най більш вагомим науковим твором нашої національної спільноти в діяспорі, але й неперевершеним науковим довідником вільного світу про Україну.

Ця унікальна Енциклопедія, що налічує досі 8410 сторінок друку, є вислідом майже 40 років титанічної праці понад сотні українських вчених та спеціялістів з різних ділянок знання,яка охоплює такі видання:

1/ три томи Загальної Енциклопедії українською мовою (ЕУ1), 1230 сторінок; 2/два томи гаслової Енциклопедії англійською мовою (АЕУ І), 2580 сторінок; 2/десять томів гаслової Енциклопедії українською мовою, 10-ий том якої ще в друку (ЕУ 2), 3600 сторінок; 4/ перший том (із запляноваиих чотирьох) англомовної гаслової Енциклопедії (АЕ У 2), 1000 стор. Разом 15 томів вже опублікованих та томи, що підготовляється до друку. Для завершення цього епохального діла треба ще 10 років праці та фінансової допомоги всієї української спільноти в діяспорі.

Але з-поміж усіх видань найкраща та найбільш імпозантна — це англомовна гаслова Енциклопедія, що появляється накладом престижевого канадського видавництва University of Toronto Press. Всі ці енциклопедії, а англомовна гаслова Енциклопедія зокрема, становлять не тільки візитну картку нашої національної тотожности, але й вагомий козир в боротьбі з російсько-імперською історіографією та її послідовниками за визнання окремішности українського народу в сім'ї вільних народів світу.

Проте, чудо публікації тих 15 томів Енциклопедії Українознавства ніколи не стало б дійсністю, якщо б не самопосвята особистого й родинного життя та професійно-наукових кар'єр двох одержимих людей: проф. Володимира Кубійовича та д-ра Атанаса Фіґоля, фінансового секретаря проєкту Української Енциклопедії НТШ в Сарселі.

Прізвище д-ра А. Фіґоля зв'язане нерозривно з організацією грошових ресурсів, що уможливили фінансування цієї енциклопедії. На жаль, ми народ бездержавний та непрагматичний і тому між нами немає ні багатих фабрикантів, ні великих підприємців, ні банкирів і звичайно великих меценатів. У висліді, майже всі українські громадські потреби у вільному світі фінансовані грошовими пожертвами невеликого відсотка членів української громади, у виді справжньої повені т. зв. збіркових кампаній, не скоординованих та не пов'язаних ніяким пріоритетом. Заслуга д-ра А. Фіґоля в тому, що він серед цієї повені всіх грошових збірок на більш або менше важливі потреби громади, зумів наладнати також фінансування публікації Енциклопедії Українознавства. Сьогодні, з перспективи 38 років, можемо сказати, що д-р А. Фіґоль вив'язався зі свого, здавалося б, неосяжного завдання, блискуче!

Українство ніколи не було під таким сильним наступом наших ворогів, як сьогодні, коли на нашій батьківщині явно готується могилу українській тотожності. І тут щойно стає наявною велика правда, що на світі є речі, важливіші ніж гроші. Такими речами є друковане слово наукової правди, яке діє потужніше та успішніше за найбільш нищівну та могутню зброю. Такою могутньою зброєю проти ґеноциду української ідентичности є видання Енциклопедії Українознавства, творцем якої є проф. В. Кубійович.

В 1985 році сповнилося йому 85 років життя. Вітаючи його з його 85-літтям, українці в діяспорі висловлюють йому, одночасно велике признання за його ідейну та повну посвяти прцю в галузі української науки в загальному, а за створення Енциклопедії Українознавства зокрема. Її вагомість стає наявою щойно сьогодні, коли в Україні, під гаслом творення „радянської людини", проходить інтенсивне нищення, перекручування, фальсифікація та маніпуляція української історії, літератури та всіх джерел української тотожности. В тій трагічній ситуації стає очевидним важливість всіх українських наукових публікацій у вільному світі, на чолі з Енциклопедією Українознавства за редакцією проф. д-ра Володимира Кубійновича, зокрема її англомовних видань, неперевершеного джерела правди про Україну у вільнім світі.

Ми є свідками затяжної наукової війни поміж загарбниками та захисниками України. Цю затяжну війну ми мусимо виграти з допомогою українського друкованого слова. Тому на Вечорі в пошану проф. В. Кубійовича у Філядельфії в суботу, 5-го жовтня ц.р., не повинна бути відсутня ні одна особа, в жилах якої струмує аправжаня українська кров.

Помолімось за наших друзів.

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ

за спокій і вічну радість душ померлих Членів Фонду Катедр Українознавства

Впреп. о. крилошанин Петро Огірко відслужить Заупокійну Святу Літургію в п'ятницю, 27-го вересня 1985 року, о год. 9-ій ранку, в УКЦеркві Св. Марії в Озон Парку, Н. Й., за Блаженнішої Пам'яті:

д-ра РОМАНА АЛИСЬКЕВИЧА	ЄВГЕНА КУЛЬЧИЦЬКОГО
ЕВСТАХІЯ БЕХМЕТЮКА	ІВАНА ОДЕЖИНСЬКОГО
д-ра КИРИЛА і СОФІЮ ГОДОВАНЦІВ	ОСИПА СТЕТКЕВИЧА
ЮЛІЮ ДЕЦИК	МИХАЙЛА ФЕДЬКА
	МИКОЛУ ЯРЕМКА

Всіх Вп. Членів ФКУ просимо про молитви за померлих наших друзів.

Помоліться в часі відправи Заупокійної Богослужби, поєднатись з нами в поході молитов до Всевишнього за тих, що творили добро.

Вічна Пам'ять Померлим Членам ФКУ!

ГОЛОВНА ЕКЗЕКУТИВА ФОНДУ КАТЕДР УКРАЇНОЗНАВСТВА (ФКУ)

В ПЕРШУ СУМНУ І БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ Любої ДРУЖИНИ, МАТЕРІ й БАБУСІ

бл. п.

КАТЕРИНИ ПАВЛЮК

будуть відправлені

СЛУЖБИ БОЖІ

у катедральному храмі Непорочного Зачаття при вул. Френклин, дня 24-го вересня ц. р., о год. 8-ій;

і у храмі Царя-Христа при вул. Каюґа, дня 25-го вересня 1985 р., о год. 9-ій.

НЕСТОР ПАВЛЮК, діти та родина

10-го вересня 1981 р. відійшов у Вічність

ПАНАС ФЕДЕНКО

бувший член Української Центральної Ради та Трудового Конґресу, визначний діяч Української Соціял-Демократичної Робітничої Партії, історик, журналіст, письменник.

В четверті роковини Його смерти згадуємо Покійного разом з Його Приятелями, Однодумцями, Прихильниками, Студентами та Читачами.

Син БОГДАН та невістка НІНА

ПОДЯКА

Волею Всевишнього відійшов у вічність 11-го жовтня 1984 року наш Дорогий [illegible] БАТЬКО

бл. п.

ІВАН ОЛЕНСЬКИЙ

Щире спасибі Друзям і Знайомим за участь в похоронних відправах, за несення домовини, за молитви, за вислови співчуття, за пожертви на Служби Божі, та за щедрі дари, зложені в пам'ять Покійного на Український Музей. Щиро дякуємо Всеч. Отцям за похоронні відправи: о. Осадці, який зволив приїхати здалека, о. Мірчукові, о. Клуні і о. Якову.

РОДИНА

В ШОСТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ ДОЧКИ та СЕСТРИ

бл. п.

ХРИСТІ ОЛЕНСЬКОЇ

І В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ МУЖА та БАТЬКА

бл. п.

ІВАНА ОЛЕНСЬКОГО

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА

в церкві св. Володимира у Ґлен Спей, Н. Й. 12-го жовтня 1985 р., о 10-ій год.

Ділимося сумною вісткою з Приятелями і Знайомими, що 15-го вересня 1985 року у Балтиморі, Мд., відійшла у Вічність по важкій недузі на 84-му році життя наша Найдорожча МАМА і БАБЦЯ

бл. п.

ПЕТРОНЕЛЯ ЗІНКЕВИЧ

з дому ГРИБІВСЬКА

ПАНАХИДА в понеділок, 16-го вересня 1985 р., о год. 7-ій вечора у похоронному заведенні Зілера при Істерн і Волс вул.

ПОХОРОН у вівторок, 17-го вересня 1985 р., о год. 10-ій вранці з церкви св. Михаїла на місцевий український католицький цвинтар.

У глибокому смутку:

син — ОСИП з дружиною НАДІЄЮ
донька — НАТАЛКА з чоловіком ВАСИЛЕМ БОГДАНОМ
внуки:
АРКАДІЙ, ВІТАЛІЙ і ЯРОМИР ЗІНКЕВИЧІ
ХРИСТИНА, МАРТА, ЛЕСЯ і ІГОР БОГДАНИ з родинами

•

Замість квітів, просимо складати пожертви на фонд будови української католицької церкви в Балтиморі, Мд.

Повідомляємо Рідних і Знайомих, що в суботу, 14-го вересня 1985 р. відійшов від нас у Вічність, по тяжкій і довгій недузі наш Дорогий МУЖ, ТАТО і ДІДО

бл. п. інж.

ОСИП ХОВАЙЛО

Залишив у горю —
дружину — ЮЛЮ
ДВОХ СИНІВ з родинами

ПОХОРОН відбувся у вівторок, 17-го вересня 1985 р. Тлінні Останки спочили на українському православному цвинтарі св. Андрія у С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Український...

(Закінчення зі стор. 2)

першу чергу відчуває гостру потребу у фондах на необхідні видання з уваги на те, що видавничі фонди якщо не цілковито вичерпані, то навряд чи з тих залишків УВУ зможе видати хоча б одну працю.

З черги — професори-викладачі УВУ відчувають потребу окремих кімнат для себе і спільної їдальні. Не досить, що позбавляють свої родини спільно перевести літні ферії, то ще живуть гірше ніж скромно. Не для всіх є місце в Інтернаті, наприклад, проф. д-р В. Лев, як пенсіонер не може позволити собі на приватний апартамент, то живе в Інтернаті в бібліотеці. Чи не посвята?

Якщо б у будинку УВУ були мешкання і їдальня для професорів, більшої благодаті годі собі уявити. Сам ректор вправді мешкає в будинку УВУ, його дружина перебуває вбільшості в Сарселі, де має відповідальний пост секретаря Енциклопедії Українознавства, редагуючи деякі її відділи, тоді ректор, маючи досвід ще з Пласту, сам собі приготовляє цілоденний харч. Але не всі є обзнайомлені з кулінарною справою, а навіть якщо хтось і знає такий предмет як куховарство, то чи втомлений викладами захоче заходитися біля кухні?

На кожний спосіб треба подивляти оцих наших професорів, що їм так глибоко в серці справа існування нашого вільного Університету, в якому існує можливість вирощування майбутніх кадрів, які, зайнявши їхнє місце, забезпечили б тяглість української науки і культури у вільному світі.

На доказ отієї справжньої ідейности, патріотизму вистане сказати, що ці професори не лише дають свою жертвенну працю, але ще до неї мусять часто-густо докладати — до коштів подорожі і самого перебування в Мюнхені.

Хтось скаже та ж УВУ має дотацію від баварського уряду. Це правда, що має дотацію, але який її розмір вистане сказати, що викладач УВУ дістає за лекцію 30 німецьких марок, це є більш-менш 10 американських дол., тобто заробляє на годину набагато менше від звичайного некваліфікованого американського робітника з тим, що робітник працює 40 годин на тиждень, а викладач УВУ в найкращому випадку 20 годин на два тижні, бо, звичайно, в цьому реченці вичерпується цикл викладів на якусь тему. В загальному, дотації уряду запевнюють ледве четвертину бюджету, а три четверті треба постарати від громадянства чи меценатів.

Тепер хочу заохотити тих пенсіонерів, які хочуть перевести вакації в Европі, щоб при цій нагоді прослухали з десять викладів на нашому вільному Університеті, навіть якщо мають давно студії поза собою (не завадить дещо пригадати, нове засвоїти, а дещо і зглибити). Ті знов, що не завершили студій мають велику шансу це довершити. Чи не добре поєднати приємне з корисним?

Серед нас було багато таких випадків, що самітні особи або вдівці, вдови чесною працею доробились навіть показного майна, та, не зробивши завіщання, це майно дісталося в небажані руки. Є серед нас також такі (без іронії), які, як Геракл на розпутті, вагаються або й не знають на що призначити певну суму грошей. Хвала тим, що на добру ціль жертвують більшу суму грошей; мається на увазі наших мільйонерів (і таких, Слава Богу! маємо). Один із них уже жертвував чверть мільйона, на жаль, не на УВУ, але і малі суми від слабше ситуованих знайдуть своє місце в УВУ.

Тож заохочую самітніх і несамітніх стати меценатами чи добродіями чи хоча б щедрими жертводавцями й у цей спосіб вписатися золотими буквами в Білу Книгу УВУ чи попасти на пропам'ятну таблицю.

Ректор В. Янів, як поет, має дуже виніжену душу просив мене про ці „делікатні" справи не згадувати, а я не втерпів, згадав і тому я певен, що щойно тепер „надзвичайна лекція" мене не мине.

Завершуючи рядки про УВУ, скажу, що я як не намагався сказати все найважливіше про цей унікальний університет (до речі, найстаріший екзильний університет) у вільному світі, я певен, що в написаному є ще багато ненавмисних пропусків — старість, на це нема ради, як сказав Станіслав Людкевич.

Вимовивши прізвище Людкевича, мені пригадався один епізод, який не має жодного відношення до цього тексту, але такий характеристичний для нашого композитора, як громадянина та людини. Коли осінню 1939 р. покликано вже „підтоптаного" Сяся Людкевича до слова з нагоди „визволення", він свою „радість", із цього приводу з'ясував коротенько: „Нас визволено і на це нема ради".

А на сам кінець на честь УВУ замість Gaudeamus дружньо вигукнемо: Ave Universitas Libera Ucrainensis!

У Балтиморі померла П. Зінкевич

Балтимор, Мд. — В неділю, 15-го вересня 1985 року, тут померла по важкій недузі на 84-му році життя бл.п. Петронеля Зінкевич з дому Грибівська, дружина колишнього бундужного УСС св.п. Степана, активна союзянка. Панахида правилась у понеділок, 16-го вересня, о год. 7-ій вечора в похоронному заведенні Зілера при Істерн і Волс вулицях; похорон у вівторок, 17-го вересня, о год. 10-ій рано з церкви св. Михаїла на місцевий український католицький цвинтар.

Покійна залишила в жалобі: сина Осипа, дочку Наталку з родинами та інших членів родини. Замість квітів родина просить складати пожертви на фонд будови української католицької церкви в Балитиморі.

До актуальних...

(Закінчення зі стор. 2)

У 1880 році вибухла війна бурів проти британців і бури перемогли. Причиною війни був спір щодо відкриття діямантів. В лютому 1881 року, сто років тому, британці були приневолені дати Трансвалеві автономію, але вона не тривала довго. Британія задержала тільки контролю над закордонними справами. В 1883 році обрано Круґева президентом і він був ним до червня 1900 року, а потім виїхав до Европи, бо вибухла нова війна бурів проти Британії. Вона тривала від 1899 до 1902 року. Не зважаючи на деякі успіхи, бури програли.

В січні 1900 року лорд Робертс і лорд Кіченер привели з Англії більше війська і генерал армії бурів, Люїз Бота, мусів піддастися. Останки війська бурів утекли в гори й вели партизанку, але в травні 1902 року, отже, 80 літ тому, мусіли скапітулювати. Мир підписано в Преторії 31-го траня 1902 року. Бури присягли вірність англійському королеві Едвардові VII. Трансваль став британською колонією. Лорд Мілнер став у червні 1902 року губернатором Трансвалю. В 1910 році Трансваль, як провінцію, включено до Південно-Африканської Республіки.

Денверці попрощали діяча патріярхального руху

У неділю, 25-го серпня ц.р., Патріярхальне Товариство в Денвері попрощало довголітнього голову Управи свого Товариства Євгена Василину, який переїхав з Денверу на перебування до Сан Сити Вест в Аризоні.

Після співаної Служби Божої, в церковній залі зібралися парафіяни, щоб попрощати Є Василину. За почесним столом засіли з Є. Василиною отець Іннокентій Ричкун, який заступав відсутнього в той час отця пароха Степана Хміляра, а також члени управи Патріярхального Товариства.

Прощальну церемонію розпочали спільною молитвою, яку провів о. Ричкун, а відтак прощальне слово сказав новий голова Патріярхального Т-ва, дотеперішній містоголова, будучи невеликою, радше зустрічає прибулих до громади ніж прощає тих, що відходять від громади, а тим більше прикро, що від'їжджають такі вартісні члени, якими були Євген Василина, його дружина і вся родина.

„Я мав велику приємність, сказав новий голова, на протязі кількох років співпрацювати з Є. Василиною. Працюючи з ним, я прийшов до висновку, що якби наша спільнота у вільному світі мала більше таких людей як Є. Василина, відданих рухові за український патріярхат, то сьогодні справа нашого патріярхату напевно стояла б краще.

Промовець підкреслив, що Є. Василина поєднав в собі прекрасні людські та громадські прикмети. Як громадський працівник, він завсіди сумлінно виконує покладені на нього громадою обов'язки. При цьому він точним і послідовним та уміє з'єднувати собі прияте лів і прихильників для патріярхального руху. В його відданій праці гармонійно і взірцево сплітаються ідеї нашої традиційної християнської віри з національним інтересом нашого народу.

Від колишнього Комітету Бабин Яр Парк, членом якого був Є. Василина, прощав Іван Стебельський. Він подав головніші біографічні дані про Є. Василину та підкреслив позитивний вклад праці його в Комітеті Бабин Яр Парк. Варто згадати й те, що п. Василина походить із священицької родини та є глибоко релігійною людиною.

Прощання відбулося за кавою і солодким. Євген Василина зі зворушенням подякував усім присутнім за таке сердечне прощання і сказав, що ідею патріярхального руху треба плекати й розвивати, бо тільки помісність нашої Церкви може запевнити їй кращу долю.

На закінчення новий голова Патріярхального Т-ва сказав, що в Патріярхальному Т-ві прийнявся дуже гарний християнський звичай, а саме: усі сходини членів, засідання управи і т. п. розпочинаються і закінчуються спільною молитвою. Він попросив отця Іннокентія Ричкуна провести спільну молитву за щасливе перебування Є. Василини і його дружини на новому місці поселення.

К. Крупський

● РОЗШУКИ ●

Рідна сестра пошукує свого **брата ІВАНА КОСТЮШКО,** який був забраний на працю до Німеччини. Народж. у селі Ліщава Дольна, син Марії і Михайла Костюшко. Хто знав би про нього або він сам, прошу писати на адресу: Stefania Kościuszko, ul. Wojska Polskiego 27/8, 67-100, Nowa Sól, Poland.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

П'ЯТНИЦЯ, 20-го ВЕРЕСНЯ 1985 р.

Пассейк, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 42-го Відд., о год. 7-ій веч. в УНДомі при 237 Hope Ave. Просимо членів взяти участь. Білети на концерт хору „Чайка" і танцювального ансамблю „Веселка" з Австралії, можна набути у членів Управи. Просимо приєднувати нових членів до УНСоюзу. — В. Марущак, рекр. секр.

НЕДІЛЯ, 22-го ВЕРЕСНЯ 1985 р.

Патерсон, Н. Дж. Збори Т-ва ім.Т. Шевченка 64-ий Відд., о год. 12:30 по пол. в залі церкви Св. Марії на Washington, Ave., Clifton, N.J. Проситься членство прибути і вирівняти вкладки. — Управа.

ЧЕТВЕР, 26-го ВЕРЕСНЯ 1985 р.

Ню Йорк, Н. Й. Квартальні збори Т-ва Запорожська Січ 325-ий Відд., о год. 5-ій по пол. в приміщенні при 240 East 6th St. в Ню Йорку. Проситься всіх членів прибути. — Варвара Цюпа, секретар.